

Sygn. akt II CSK 653/17

POSTANOWIENIE

Dnia 29 marca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa T.C.

przeciwko M.H. i B.H.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 29 marca 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanych

od wyroku Sądu Apelacyjnego w P.

z dnia 15 marca 2017 r., sygn. akt I ACa [...] /16,

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**2) zasądza od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kwotę
5.400 (pięć tysięcy czterysta) zł tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Dla spełnienia wymogu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. konieczne jest zawarcie w skardze kasacyjnej odrębnego wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania, zawierającego profesjonalny wywód prawny nawiązujący do wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. przesłanek przysądu ze wskazaniem, które z nich występują w sprawie i z uzasadnieniem stanowiska skarżącego w tym przedmiocie (postanowienie Sądu Najwyższego z 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, nieopubl.). Sąd Najwyższy nie jest bowiem trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę kasacyjną, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia, wnoszonym i rozpoznawanym nie tylko w interesie skarżącego, ale przede wszystkim w interesie publicznym (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 24 kwietnia 2014 r., I CSK 510/13, nieopubl.).

Pozwani we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej powołali się na jej oczywistą zasadność (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), mającą wynikać z niedostrzeżenia przez Sąd Okręgowy, że „skoro kontrahent (...) nie wykonuje swojego zasadniczego obowiązku umownego (niezależnie od tego, czy jest to w ogóle możliwe), to nie może być traktowany identycznie, jak gdyby wykonał prawidłowo ten obowiązek i nie może mu się należeć świadczenie za nie zastrzeżone.” Skarżący w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie wskazali żadnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, którego oczywiste naruszenie przez Sąd Okręgowy miałoby powodować spełnienie powołanej przez nich przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Należy zakładać, że intencją skarżących było odwołanie się w tym zakresie do podstaw kasacyjnych, które jednak nie podlegają badaniu na etapie oceny dopuszczalności skargi kasacyjnej w świetle art. 398⁹ § 1 k.p.c.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że uzasadnienie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej jako przesłanki jej przyjęcia do

rozpoznania wymaga powołania się na kwalifikowaną postać naruszenia zaskarżonym orzeczeniem przepisów prawa materialnego lub procesowego oraz przeprowadzania wywodu zmierzającego do jego wykazania. Oczywistość naruszenia ma miejsce wówczas, gdy jest ono widoczne *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia. O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje przy tym samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego przez sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, lecz sytuacja, w której spowodowało to wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por. orzecznictwo przytoczone w motywach postanowienia Sądu Najwyższego z 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, nieopubl.).

Z ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie, którymi Sąd Najwyższy przy rozpoznawaniu skargi kasacyjnej byłby związany (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.), wynika, że strony zawarły umowę zmierzającą do przeniesienia na pozwanych przez powoda wszystkich praw, jakie mu przysługiwały w związku z prowadzeniem działalności w określonym miejscu i o określonym profilu. Strony ustaliły za te prawa jedną cenę, której pozwani nie zapłacili w całości. Sądy obu instancji różniły się co do kwalifikacji umowy zawartej przez strony, gdyż Sąd pierwszej instancji wyodrębnił w niej postanowienia dotyczące sprzedaży ruchomości i zakwestionował ich ważność, skoro strony nie określiły wartości poszczególnych, przenoszonych na pozwanych praw do ruchomości, a Sąd drugiej instancji dostrzegł w umowie czynność nakierowaną na przeniesienie prawa do przedsiębiorstwa prowadzonego przez powoda, którego wartość strony określiły w całości. O dopuszczalności uczynienia przedmiotem umowy przedsiębiorstwa albo nawet jego zorganizowanej części Sąd Najwyższy wypowiedział się ostatecznie w wyroku z 15 marca 2018 r., III CSK 378/16 (niopubl.). Kwestionując tę kwalifikację pozwani podkreślają, że w umowie nie doszło do wyodrębnienia ceny za przeniesienie na nich tytułu prawnego do lokalu, w którym

kontynuowali działalność powoda na bazie pozostałych nabytych od niego składników majątkowych. Nie ma jednak wątpliwości, że zarówno powód, jak i pozwani podjęli takie działania, które spowodowały, że uzyskali oni status najemców lokalu, w którym powód poprzednio prowadził działalność.

Okoliczności przytoczone przez pozwanych w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwalają wnioskować o oczywistej zasadności ich skargi kasacyjnej, mającej być konsekwencją oczywiście niewłaściwej kwalifikacji umowy, z której powód wywodził roszczenia.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. oraz - co do kosztów postępowania - art. 108 § 1, art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. poz. 1800 ze zm.), orzeczono jak w postanowieniu.

aj

a.ł.